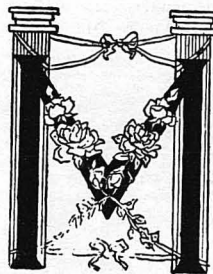

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
 ΟΛΙΣ ἄκουσε ἡ Φλώρα τὴν δραματικὴν
 ῥοὴν τοῦ Λώρη. Ξετρελλάθηκε μὰς τοῦ
 περισσότερο. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἰδιανὸς ἀ-
 γατημένος ποῦ τῆς ταίριαζε. Αὐτὸς...
 αὐτὸς. Κι' ἀποφάσισε νὰ σχετιστῆ μα-
 ζῶ του. Τὴν ἀπόφυγε βέβαια ἀπὸ μσο-
 γνησμό, ὄχι γιὰτι ἀγαποῦσε ἀλλή. Ἄ-
 ρα θὰ τὸν παρέσυρε εὐκόλα, θὰ τὸν ἐ-
 γοῦσε, θὰ τὸν ἔκανε οἰκὸν τῆς...
 Ἔτσι, ἀγὰ-σιγὰ, ἡ Φλώρα ξετρελ-
 λάθηκε μὲ τὸν ὄραϊο μουσικῶ. Ἄναψε
 μέσα τῆς, σὲ διάστημα λίγων ἡμερῶν,
 ἓνα ἀίσθημα παράφορο καὶ φλογερὸ, ἓνα
 ἀπὸ τὰ πᾶσι ἔκκενα ποῦ κάνουν τῆς ἔ-
 λαφρές γυναικὲς νὰ φτάνουν μέχρις ἐγ-
 κλήματος γιὰ νὰ τὰ ἰκανοποιήσουν, νὰ γίνουνται εἴς αἰτίας τοὺς αἰ-
 νάδες ἡ ἄγγελου.

Ὁ Λώρης ἦταν ὁ τύπος τῆς, ἄνω, νόμιζε. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ
 πλασμένος γι' αὐτή, ἡ καρδιά ἡ προομιεμένη νὰ τὴν νοιώσῃ, ὁ
 καλλιτέχνης, μὰς μὲ τὸν ὄπιο, ἀλληλοκατενομένοι θὰ γνοῦσαν
 μεγάλους θριμβόους καὶ θὰ κατακόταν τὸ συμπᾶν!...

Ὁ Λώρης δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ δὲ αὐτὰ. Δὲν ἐπινοοῦσάν τὴ φω-
 τιά ποὺ ἀναψε στὴν καρδιά τῆς συμπαίτη. Εἶχε προσέξει βέβαια
 τῆς φλογερὲς τῆς ματιές, μὰ τῆς ἀπέδιδε στὸν ἔλαφρὸ χαρακτήρα
 τῆς, σὲ ἰδιωτοπία, ὁ ἔρωτικὸ καριότο ἔστο, ἀλλὰ ἀπ' τὰ πεισμα-
 τὰ ἔκκενα τὰ ἔρωτικὰ ποῦ περνοῦν ἐικόλα.

«Ὅπως κα' ἂν ἐγὼ τὸ πρᾶγμα, σκεπτότανε ὁ Λώρης, ἐγὼ θὰ
 κρατήσω τὴ θέσι μου. Θὰ τῆς δεῖξω τῆς νέας αὐτῆς πὸς δὲν ἔχω
 διάθεσι γιὰ ἔρωτες. Καὶ θὰ μοῦ γιορῆ τῆς πλάτες κα' αὐτῆ, τί θὰ
 κάνει;»

Πρῶτες-πρῶτες μισήσαν τὸν καινούργιο ἔρωτικὸ
 καινὸ τῆς Φλώρας ἡ κορίστικ κα' ἡ ἄλλες θεατρίνες. Εἶ-
 δαν τὰ καμωμάτια τῆς, εἶδαν ποῦν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια
 καὶ κατάλαβαν ἀμέσως. Ἐπακολούθησαν φωνὰ τὰ σχε-
 τικά σχόλια καὶ τὸ κουτσομπολιό, τὸ πᾶσι αὐτὸ τῶν ἡ-
 θεσίων, σερινῶν καὶ θηλιῶν.

Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες δὲν ἔδωσαν καὶ μεγάλη σημασία
 στὸ πρᾶγμα. Συνηθισμένες ἱστορίες γιὰ τῆς γυναικὲς τὸν
 θεῖατον, γιὰτὶ νὰ σκοπιόταν;

Ἡ γυναικὲς ὅμως ἐνδιαφερόταν περισσότερο. Ὁ Λώ-
 ρης ἦταν συμπλαθέστατος, γοητευτικός, Παρακολούθη-
 σαν λοιπὸν ἀγρίωνος τὸ καβετὶ, βέβαιος πὸς ἡ Φλώρα
 θὰ κατακόταν τὸ ἐνοσημιώτηρ μουσικὸ μέσα σὲ λίγες
 ἡμέρες. Μὰ θυγῖκαν γελασμένες. Εἶδαν τὴν παγεροὴ ἀ-
 διαφορία τοῦ Λώρη καὶ ὀσπυτον. Εἶδαν τὸ πάθος τῆς
 Φλώρας νὰ μεγαλῶνῃ κα' ἄναψε ἔτσι καὶ ἡ δική τῶν
 περιέργεια. Πὸς θὰ τελειόσῃ ἡ ἱστορία αὐτῆ; Θὰ κα-
 τακόταν ἡ συμπαίτη τὸν ὄραϊο βιομιστῆ ἢ θὰ φρε-
 λεῖωσταν;

Τὰ σχόλια ἔδιναν κα' ἔπαυσαν.
 Ἡ θεατρίνες εἶχαν περὶ καθημερινῶν τοὺς κωμῆντα
 τὸν καινὸ τῆς Φλώρας τὸν ἔρωτικὸ, ποῦ ἀντὶ νὰ ὀσβῶν
 μὲ τὴν κατάρχη τοῦ νέου, ὅλα κα' ἄναψε περισσότερο.

- Ἀγρίων νὰ βάζουν στοιχίματα;
- Ἐγὼ λέω θὰ τὸν ἐτοίμηξῃ σὲ τέλος.
- Αἴ! δὲν θὰ τὸν τοῖλιξῃ. Ὁ νέος φαίνεται κρύος.
- Καὶ τὸ ἔξερε δὲ καλὰ, κορίτσια; Σ' αὐτῆς τῆς δουλειῆς
 ὅ,τι ἔχει νὰ γίνῃ, γίνετα μὲ τὴν πρώτη ματία.
- Ναί, ναί, ἔτσι εἶνε, λέγανε ἡ μὲν.
- Μορὲ θὰ τὸν μετροῦν καὶ νὰ μᾶς τὸ θυμάστε.
- ἰποστηρίζαν ἡ ἄλλες.
- Στοιχηματίζετε;
- Ἀκούς λέει.
- Τὰ λεφτὰ τῆς δεκαμερίας.
- Τὰ λεφτὰ τῆς δεκαμερίας, σίμψωνες.

Κομῆντα λοιπὸν μὲ τὴν κωμῆντα, στίμα σὲ στόμα, τὸ σκανδα-
 λώδες νέο τοῦ θεάτρον ἔφτασε καὶ στ' αὐτὰ τοῦ Βραναῖ.

Τοῦ τὸ εἶχε περὶ σκοπιῶμα μὴ νύχτα ποῦ ἔβριχε καιρὸ, μὰ ἀπ'
 τῆς μπαλαρίνης ποῦ τὸν νοστιμεῖωσαν καὶ καγῶτανε νὰ τὸν βλέπῃ
 νὰ σέρνετα πίσω ἀπ' τὴ Φλώρα, χορῆς ἐλιθάει καὶ νὰ ἔσδευῃ ἀ-
 σπυλλόγιστα γιὰ τὸ γατῆρ τῆς τὰ λεπὰ του. Τὴ λέγανε Ματίνα ἡ
 καλύτερα «Χοντρο—Ματίνα», Χοντρή δὲν ἦταν. Ἦταν ὅμως γημά-
 τῆ, ἀφράτη, μὲ λευκὲς ὀσφρες καὶ πορφόπανθα μαλλιὰ. Τὸ Βραναῖ
 τὸν εἶχε βάλει στὸ μᾶτι ἀπ' τὴν ἀριτὴ στιγμὴ ποῦ τὸν εἶδε στὸ θέ-
 ατρο. Βλέποντάς τὸν ὅμως γερὰ δειμένον πίσω ἀπ' τὸν ποδόγρο
 τῆς Φλώρας, κρηνοφυαζότανε καὶ περιεμὲ νὰ βρῇ εὐκαιρία νὰ ζήσῃ
 τὸ φαρμάκι τῆς. Κι' ἡ εὐκαιρία αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ παρουσιαστῇ.

— Κρύος Γιώργο, εἶπε τὴ νύχτα αὐτὴ στὸ Βραναῖ, τὴ στιγμὴ ποῦ
 ἡ Φλώρα βρισκόταν στὴ σκηνὴ καὶ τραγουδοῦσε ἓνα τραγονόμα ποῦ
 μπαζαρίζεταν ἀγρίως ἀπ' τὴ γαλαρία, δὲν οἶς βλέπομε σιγὰ τὴ
 ὄρα τελεσιτάα.

Δὲν ἦταν ἀλήθεια αὐτό. Ὁ Βραναῖ δὲν ἔλειπε ἀπ' τὸ θεατρο.
 Μὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ κωμῆντα ὀσποδῆστικ.

— Ὅχι δὰ... ἀπάντησε ὁ Γιώργος. Κάθε ὀράδου ἐδῶ ἐδῶσκαω
 κα' ἐγὼ. Πὸς δὲν μὲ εἶδατε;

— Ἀλήθεια! Δὲν οἶς πῆρε τὸ μᾶτι μου ἴσως, μέσα στὴ φασα-
 ρία τῆς παραστάσεως. Κι' ἐγὼ νόμισα πὸς ἔχετε λόγο καὶ δὲν ἐγ-
 χῶσατε.

— Λόγο; Τί λόγο;

— Νά... δηλαδή... ἠπιὸς ἡ Φλώρα...

— Τελειώστε λοιπὸν. Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ἡ χοντρο—Ματίνα προσποῖθηκε μετὰ νοσημιεσι γιὰ τὸ λόγο
 ποῦ εἶπε καὶ καμώθηκε πὸς θέλει ν' ἀλλάξῃ τὴν κωμῆντα:

— Τίποτα... τίποτα, πρῆβρισε στενοχωρημένα. Καί... λοιπὸν πὸς
 οἶς φαίνεται ἡ διεννεῖλιξη ὀσπερττα μας; Κιττάτε τὴ Φλώρα...
 Εἶν' ὑπέροχη ὡς Ἰσπανιόλα!...

Μὰ ποῦ Βραναῖ τοῖχανε μπετὶ ψῆλλου στ' αὐτὰ.

— Ὁραῖο εἶνε τὸ ἔργο, εἶπε. Ποῦ ὄραῖο! Μὰ γιὰ ἔρηγησε μου,
 τί θέλατε νὰ πῆτε προηγούμενος; Τί εἶχατε ὑποψησαστε;

— Ὁ, τίποτα, κῶμε Γιώργο. Δὲν πρόκειται ἄλλῶστε γιὰ κανένα
 σπουδαῖο ζήτημα. Νομῖκα ἀπῶσως...

— Τί νομῖκατε;

— Νά... ἐνομῖκα... ἀλλὰ ὄχι-ὄχι δὲν οἶς λέω τίποτα, θὰ τὸ μᾶθῃ
 ἡ Φλώρα καὶ θάχομε καγῶδες.

Ὁ Βραναῖς εἶχε ἀνάγει.

— Σᾶς ὀρῶζομαι, εἶπε, πὸς δὲν θὰ μᾶθῃ τίποτα ἡ Φλώρα. Λό-
 γω τιμῆς. Ἐμπρός... μάλιστα μὸν εἰπῶρα.

— Ἔστο, κ. Γιώργο. Θὰ οἶς τὸ πῶ γιὰτι... γιὰτι δὲν οἶς θεο-
 ρῶ ἔξενον. Νὰ νόμῖκα πὸς οἶς εἶχε ἀπαγορεύσει ἡ Φλώρα νὰ γρῶστε
 στὸ θεατρο.

— Γιατῆ;

— Γιὰ νὰ μὴ μάθετε, βέβαια, τίποτα γιὰ τὸ μουσικὸ καὶ στενο-
 χορηγητικ.

— Τὸ μουσικὸ; Ποῖον μουσικὸ;

— Ἐνα παιδαῖομα, καλὲ Νά, αὐτὸνε, καὶ κάτω στὴν
 ὀσχηστρα ποῦ παῖσι βιολί. Τὸν εἶδατε;

Ὁ Βραναῖς γύρισε τὸ βλέμμα του στὴν ὀσχηστρα,
 κάρφωσε τὰ μάτια του στὸ Λώρη κα' ἐνοσημιεσι ἓνα δυ-
 ατὸ σφῆζιμο στὸ λαμπό.

— Αὐτὸν ἐκεῖ; εἶπε σιγά, μὲ φωνὴ ἰσόκωρη.

— Ναί, καλὲ. Αὐτὸνε μὲ τὰ σπορὰ μαλλιὰ. Θέλου
 νὰ ποῖν—καὶὸς κόσμος κ. Γιώργο—πὸς ἡ Φλώρα ἔχει
 ξετρελλάθει. Λέει, μὰς του, πὸς φιλεῖ ὅ,τι ἀγγίζου
 τὰ χέρια του καὶ τὸ χῶμα, λέει, ποῦ πατάει ἀζῶμα! Τί
 παλῆσοκος!...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Βραναῖς δὲν ἀπαντοῖσε, ἡ χοντρο—Μα-
 τίνα συνέχισε:

— Γιὰ ἰδέατε, ὀσποσο, πὸς τὸν κιττάει! Μὰ τί ποῦ
 ὀσρησε ἀλήθεια; Τί τρελλὴ τέλος πάντων κα' αὐτῆ ἡ
 Φλώρα!...

Ὁ Βραναῖς ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ κριττάει πότε τὸ
 Λώρη καὶ πότε τὴ Φλώρα. Ἰδίως τὸ Λώρη. Τὸν ἔξερε
 τὸ νέο αὐτὸν. Ἦταν ὁ οἰκογενειακὸς φίλος τῆς κ. Α-
 ναρδῆ. Ἦταν αὐτὸς ποῦχε ὀσσει τὴ Λίζα. Ἦταν ὁ ἀ-
 νθρωπος ποῦ ἐκφορῶστανε γι' αὐτὸν μ' ἀριθία καὶ ἀπο-
 τροφιῆ. Καὶ νὰ ποῦ ἡ τῆς τὸν ἔρωτινε τῶρα στὸ θέ-
 ατρο ποῖταξῃ ἡ Φλώρα. Κι' ἡ Φλώρα εἶχε ξετρελλάθει
 μαζῶ του... Φοίρη!...

Ἐφαγα ὁ Βραναῖς γύρισε στὴ χοντρο—Ματίνα καὶ
 τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἰσόκωρη:

— Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆτε δὲ!...

Κι' ἐπειδὴ ἡ μπαλαρίνα δισταζε, τὴν παρέσυρε
 μὰ ὀσπονητῆ γονία τὸν παρασπορῆτον. τῆς ἔβαλε ἓνα
 χαρτονομῖμα στὸ χέρι καὶ τῆς ἐπανέβαλε ἐπιτακτικά:

— Μιλήστε μου ἀνοιχτά, μὲ εἰλικρινεῖα. Δὲν θὰ ποῦ
 λέει γιὰ σᾶς.

Ἡ μπαλαρίνα καμώθηκε πὸς ἤθελε τάχα νὰ τοῦ γιορῆ τὸ χαρ-
 τονομῖμα. Μὰ μπερὸς στὴν ἐπισημὴν τοῦ Βραναῖ, τὸ ἔχοσε γρηγορα—
 γρηγορα στὸν κόρφο τῆς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ νεκαλιτέ τῆς καὶ τοῦ
 πρῆβρισε δευὰ καὶ σπειχορημιεῖα:

— Ἐχω τὸ λόγο σας, κῶμε Γιώργο, πὸς δὲν θὰ μὲ προδῶστε;

— Σοῦ εἶπα νὰ εἶσαι ἴσχυη. Καὶ τώρα πῆς μου. Τί ἀκριβῶς συμ-
 βαίνει μ' αὐτὸν τὸν νηφι;

— Αὐτὸς, κῶμε Γιώργο, εἶνε ἀδιάρφρος. Δὲν τῆς δίνει σημισία.
 Δὲν σημιεῖνε ἀντ' τὰ μάτια του νὰ τὴν κριττάξῃ. Λέξ καὶ ποῦ κἀνα
 ἀριθία!...

Ὁ Βραναῖς ἀνάστανε μ' ἀκαχορῖστα.

— Αὐτὴ ὅμως, συνέχισε ἡ χοντρο—Ματίνα, αὐτῆ ἔχει ξεμιο-
 λάθει μαζῶ του, σὸν νὰ βλέπῃ πρώτη φορὰ ἄνδρα. Τὸν κριττάει δια-
 κῶς, τοῦ γνέφει, ποῦ καμωγῆται, δὲν ζῆ περὶ παρὰ γι' αὐτὸν. Κι'
 ὄσο ὁ νέος τῆς περιφροῖται, τόσο αὐτὴ ἀνάβει καὶ κάνει σὸν τρελλή!...

Ὁ Βραναῖς καποῖσαστε, πῶς αὐτὴ ἀνάβει καὶ κάνει σὸν τρελλή!...

— Δὲν ἔχουν μιλῆσει;... Δὲν ἔχουν συναντηθεῖ καθόλου; ὀ-
 ηγησε.

(Ἀκολουθεῖ)

— Εἶν' ὑπέροχη ὡς Ἰσπανιόλα!...